De marad a bazsalikom,
— szereti a felesége? —
a bazsalikom jószaga,
mint luftballon fölszáll az égbe,

leszáll meghalni küldője balkezébe,
amikor meghal küldője szívverése
verdes küldője tenyerében,
tenyeremben.

TÓTH BÁLINT

Szentmihály hava

Szentmihály hozza az őszt,
s szüretet,
vörös musttól fénylik a lányok körme,
a fiúk meg
puskaszorító kesztyűben.

Elmúlik majd ez az év is,
meg a másik,
sohse lesz jobb!
Vigyázzatok szoknyátokra, ti lányok,
szurony hegye fel ne sebezze a csillagokat,
s ti, kesztyűben, apátlan, a meg nem maradásig:
Hurrá!

Ennyi az élet!

Tábori lap

Mint a háborúból hazatért bal láb...
— Kezicsókolom — köszön a postás —
nincsen levél.

A tyúkok szétfutnak a hullt körtékre.

Vár és lázban a kotlós.

Ezerkilencszázharminchat

Változat egy spanyol románcra

Lábujjhegyen, mint a jácint,
húsvéti vihart, ki csókol,
mint puskára hajló jácint,
halvány jácint. Lenvászonból
cirmos körmét éri ajkam
s fanyar lőporfüstbe kóstol,
— Igen, most lőttem le egyet...
S maguk? — Bólint. Búcsúzókor
lábujjhegyen ajkát nyújtja:
óbor aratókorsóból.
Ez az est már el nem hervad,
áttűz a füstölgő tornyon,
lőporillat, vér a vásznon,
a hold ágaskodva horkol,
átüt a vér gézturbánon,
vörös pecsétekkel bókol.
Torkolattüzek a nyárban
nyílnak lenn a vén városból,
hold nyergében szállunk hárman,
az ég ostorsárga óbor,
ez az est már el nem hervad:
szívben tört jácint, vér, ólom.